

Холодков А. В.,

PhD,

фізична особа – підприємець

ORCID: <https://orcid.org/0009-0003-2907-0248>

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТУПНОСТІ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ОСОБЛИВОГО ПЕРІОДУ

Анотація. У статті досліджено забезпечення доступності надання соціальних послуг в Україні в умовах особливого періоду. Визначено, що доступність соціальних послуг у таких умовах не обмежується формальною можливістю звернення особи до уповноваженого органу, а охоплює територіальну, фізичну, інформаційну, цифрову, процедурну, фінансову, комунікаційну та безбар'єрну доступність соціальної підтримки для осіб і сімей, які перебувають у складних життєвих обставинах.

Обґрунтовано, що особливий період загострює проблему доступу до соціальних послуг через внутрішнє переміщення населення, втрату житла, документів, доходів, соціальних зв'язків, зростання потреби в догляді, психологічній підтримці, тимчасовому розміщенні, реабілітації, транспортних послугах і екстремому кризовому втручанні.

Акцентовано увагу на тому, що доступність соціальних послуг має забезпечуватися незалежно від місця проживання чи перебування отримувача, з урахуванням потреб дітей, осіб з інвалідністю, людей похилого віку, внутрішньо переміщених осіб, маломобільних осіб, постраждалих від насильства та інших вразливих категорій. Розкрито значення активного виявлення потреб, ведення випадку, діяльності соціального менеджера громади, міжсуб'єктної взаємодії, Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг, екстремого кризового надання послуг, соціального замовлення та залучення недержавних надавачів для розширення доступу до соціальної підтримки.

Визначено, що в умовах особливого періоду доступність соціальних послуг має оцінюватися не лише за наявністю установ або нормативно передбачених послуг, а за реальною здатністю системи своєчасно виявити особу чи сім'ю, оцінити їхні потреби, організувати необхідну послугу, усунути адміністративні, територіальні, інформаційні та цифрові бар'єри й забезпечити безперервність підтримки. Зроблено висновки, що забезпечення доступності соціальних послуг є однією з ключових умов ефективного публічного адміністрування у соціальній сфері в умовах особливого періоду.

Ключові слова: соціальні послуги, доступність соціальних послуг, особливий період, воєнний стан, складні життєві обставини, вразливі категорії населення, внутрішньо переміщені особи, екстремне кризове надання соціальних послуг, соціальний менеджер громади, Реєстр надавачів та отримувачів соціальних послуг.

Постановка проблеми. В умовах особливого періоду питання забезпечення доступності надання соціальних послуг в Україні набуває особливої актуальності. Воєнні дії, внутрішнє переміщення населення, руйнування житла, втрата доходів, документів, соціальних зв'язків, зростання кількості осіб з інва-

лідністю, людей похилого віку, дітей, які постраждали від війни, сімей загиблих військовослужбовців, ветеранів та інших вразливих категорій населення істотно збільшують потребу у соціальній підтримці. За таких умов соціальні послуги мають бути не лише нормативно передбаченими, а й реально доступними для осіб і сімей, які перебувають у складних життєвих обставинах.

Проблема доступності соціальних послуг полягає в тому, що на практиці особа може мати формальне право на отримання соціальної послуги, але не мати реальної можливості скористатися нею через територіальну віддаленість, фізичні бар'єри, нестачу інформації, цифрову нерівність, складність адміністративних процедур, відсутність документів, обмежену спроможність територіальної громади або недостатню кількість надавачів соціальних послуг. Особливо гостро ці проблеми проявляються щодо внутрішньо переміщених осіб, осіб з інвалідністю, маломобільних осіб, людей похилого віку, осіб, які потребують догляду, постраждалих від домашнього насильства, дітей та сімей, які втратили житло чи засоби до існування. В умовах особливого періоду доступність соціальних послуг не може розглядатися лише як наявність установи соціального захисту або закріплення певної послуги в законодавстві. Вона має охоплювати територіальну, фізичну, інформаційну, цифрову, процедурну, фінансову, комунікаційну та безбар'єрну доступність. Це означає, що система надання соціальних послуг повинна бути здатною своєчасно виявити особу або сім'ю, оцінити їхні потреби, організувати відповідну послугу, забезпечити її безпечно, якісно та безперервно надання незалежно від місця проживання чи перебування отримувача.

Отже, наукового осмислення потребує доступність надання соціальних послуг як комплексна адміністративно-правова категорія, що відображає здатність держави, територіальних громад, уповноважених органів і надавачів соціальних послуг забезпечити своєчасну, безбар'єрну, індивідуалізовану та результативну підтримку особам і сім'ям у складних життєвих обставинах в умовах особливого періоду.

Метою статті є розкриття забезпечення доступності надання соціальних послуг в Україні в умовах особливого періоду.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. А. М. Соцька у своїх працях звертає увагу на проблеми реалізації прав осіб з інвалідністю, забезпечення доступності соціальної інфраструктури, усунення бар'єрів у доступі до послуг та необхідність створення умов для повноцінної участі осіб з інвалідністю у суспільному житті. Для теми забезпечення доступності соціальних послуг її наукові положення мають важливе значення, оскільки дозволяють розглядати доступність не лише як фізичну мож-

ливість отримати послугу, а як комплексну категорію, що охоплює інформаційну, комунікаційну, організаційну, процедурну та безбар'єрну складові [1]. У контексті особливого періоду ці питання набувають особливої актуальності, оскільки особи з інвалідністю, маломобільні особи, люди похилого віку та особи, які потребують догляду, належать до тих категорій населення, для яких недоступність соціальних послуг може мати найбільш негативні наслідки.

Л. Ю. Байда у дослідженнях, присвячених правам осіб з інвалідністю, універсальному дизайну та безбар'єрному середовищу, обґрунтовує необхідність переходу від формального декларування прав до створення реальних умов для їх реалізації [2]. У контексті теми статті важливим є підхід авторки до доступності як до обов'язкової умови участі людини у суспільному житті та отримання необхідної підтримки. Цей підхід дає змогу розглядати соціальні послуги не лише як вид соціальної допомоги, а як інструмент забезпечення рівних можливостей для осіб, які через інвалідність, вік, стан здоров'я або складні життєві обставини не можуть самостійно подолати наявні бар'єри.

О. В. Красюкова-Еннс у працях щодо інклюзії, доступності та соціальної інтеграції осіб з інвалідністю акцентує увагу на необхідності усунення не лише архітектурних, а й інформаційних, комунікаційних, освітніх, соціальних та організаційних бар'єрів [3]. Її наукові положення є релевантними для дослідження доступності соціальних послуг, оскільки отримувач соціальної послуги може фактично бути позбавлений можливості її отримати не через відсутність права, а через недоступність інформації, складність процедури, відсутність супроводу, транспортні обмеження або недостатню спроможність громади.

В. О. Азін у працях, присвячених доступності середовища, універсальному дизайну та правам маломобільних груп населення, розглядає доступність як передумову реалізації соціальних, освітніх, трудових та інших прав людини [4]. Для теми забезпечення доступності соціальних послуг цей підхід має значення, оскільки соціальна послуга повинна бути доступною не лише юридично, а й фактично. Це означає, що особа має мати можливість звернутися за послугою, отримати інформацію про неї, фізично дістатися до місця її надання або отримати її за місцем проживання чи перебування, а також скористатися послугою без дискримінаційних чи надмірних адміністративних перешкод.

Я. В. Грибальський у дослідженнях з питань безбар'єрності та доступності для осіб з інвалідністю звертає увагу на необхідність комплексного усунення перешкод у різних сферах суспільного життя [5]. У межах дослідження соціальних послуг це дозволяє зробити висновок, що доступність має охоплювати не лише мережу соціальних установ, а й транспортну доступність, доступність приміщень, інформації, комунікації, процедур звернення, цифрових сервісів і механізмів оскарження. В умовах особливого періоду такі положення є особливо важливими, оскільки воєнні дії та внутрішнє переміщення населення посилюють існуючі бар'єри.

Отже, аналіз наукових публікацій свідчить, що доступність соціальних послуг досліджується через призму безбар'єрності, прав осіб з інвалідністю, універсального дизайну, соціальної роботи, підтримки вразливих категорій населення та розвитку соціальних послуг у громаді. Водночас питання забезпечення доступності надання соціальних послуг саме в умовах особливого періоду потребує подальшого дослідження, оскільки воно охоплює не лише фізичну або територіальну доступність,

а й здатність держави, територіальних громад і надавачів соціальних послуг оперативно реагувати на воєнно зумовлені складні життєві обставини, усувати адміністративні, інформаційні, цифрові та комунікаційні бар'єри й забезпечувати реальне отримання соціальної підтримки тими особами, які її потребують.

Виклад основного матеріалу. Доступність надання соціальних послуг є одним із ключових принципів функціонування системи соціального захисту населення в Україні. Закон України «Про соціальні послуги» прямо відносить доступність та відкритість до основних принципів надання соціальних послуг, поряд із законністю, соціальною справедливістю, індивідуальним підходом, комплексністю, конфіденційністю, безпечністю та якістю соціальних послуг [6]. Це означає, що соціальна послуга повинна бути не лише передбачена законодавством, а й реально доступна для особи або сім'ї, яка перебуває у складних життєвих обставинах.

Під принципом доступності надання соціальних послуг доцільно розуміти основоположну правову та організаційну засаду, відповідно до якої держава, органи місцевого самоврядування, уповноважені органи системи надання соціальних послуг і надавачі соціальних послуг зобов'язані створити такі умови, за яких особа або сім'я може своєчасно, безперешкодно, без дискримінації та з урахуванням індивідуальних потреб отримати необхідну соціальну послугу.

Зміст принципу доступності не можна зводити лише до наявності соціальної установи або формального права особи звернутися за послугою. Доступність має комплексний характер і включає декілька взаємопов'язаних складових: територіальну доступність, фізичну доступність, інформаційну доступність, процедурну доступність, фінансову доступність, цифрову доступність, комунікаційну доступність і безбар'єрність.

Територіальна доступність означає, що соціальні послуги мають бути наближені до місця проживання або перебування отримувача. Це особливо важливо для осіб похилого віку, осіб з інвалідністю, маломобільних осіб, внутрішньо переміщених осіб, сімей з дітьми та осіб, які не мають можливості самостійно дістатися до органу соціального захисту або надавача соціальної послуги. Закон України «Про соціальні послуги» передбачає можливість надання соціальних послуг за місцем проживання чи перебування отримувача, у приміщенні надавача, стаціонарно, напівстаціонарно та в інших формах, що дає можливість адаптувати послугу до реальних потреб особи [6].

Фізична доступність передбачає можливість безперешкодного доступу до приміщень, транспорту, обладнання, місць прийому громадян та інших об'єктів, пов'язаних із наданням соціальних послуг. Особливого значення ця складова набуває для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення. Закон України «Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні» покладає на підприємства, установи та організації обов'язок створювати умови для безперешкодного доступу осіб з інвалідністю до об'єктів фізичного оточення, а також передбачає врахування потреб осіб з інвалідністю при наданні послуг, поширенні інформації та користуванні транспортом [7].

Інформаційна доступність означає, що особа повинна знати, які соціальні послуги вона може отримати, куди звернутися, які документи потрібні, хто є надавачем послуги, у які строки приймається рішення та яким чином можна оскаржити відмову. В умовах особливого періоду інформаційна доступність набуває

особливого значення, оскільки значна кількість осіб змінює місце проживання, втрачає документи, не має стабільного доступу до інтернету або не володіє достатньою інформацією про можливість соціальної підтримки в новій громаді.

Процедурна доступність полягає у простоті, зрозумілості та недискримінаційності порядку звернення за соціальною послугою, оцінювання потреб, прийняття рішення, укладення договору, складання індивідуального плану та оскарження рішень. Процедура не повинна бути надмірно складною для отримувача, особливо якщо йдеться про особу похилого віку, особу з інвалідністю, особу без документів, постраждалу від насильства, внутрішньо переміщену особу або сім'ю, яка перебуває у кризовій ситуації.

Фінансова доступність означає, що соціальні послуги не повинні бути недосяжними для особи через її майновий стан. Для соціально вразливих категорій населення важливим є забезпечення безоплатного або пільгового отримання соціальних послуг, а також належне фінансування таких послуг за рахунок державного та місцевих бюджетів, соціального замовлення й інших не заборонених законом джерел.

Цифрова доступність пов'язана з використанням електронних сервісів, Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг, електронних особових справ, соціального вебпорталу та інших цифрових інструментів. Водночас цифровізація не повинна створювати нових бар'єрів для осіб, які не мають доступу до інтернету, цифрових навичок або технічних засобів. Тому цифрова доступність має поєднуватися з альтернативними способами звернення та отримання соціальних послуг – особисто, телефоном, через соціального менеджера громади, мобільну бригаду або уповноважену особу.

Особливого значення принцип доступності набуває в умовах особливого періоду. Відповідно до Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», особливий період охоплює час мобілізації, воєнний час і час демобілізації після закінчення воєнних дій [8]. У таких умовах зростає кількість осіб, які потребують соціальної підтримки: осіб з інвалідністю, осіб похилого віку, пенсіонерів, внутрішньо переміщених осіб, сімей з дітьми, ветеранів, членів сімей загиблих військовослужбовців, осіб, які втратили житло, роботу, доходи, документи або соціальні зв'язки.

Зростання чисельності осіб з інвалідністю, пенсіонерів та інших соціально вразливих категорій населення обумовлює необхідність переосмислення доступності соціальних послуг не як другорядної організаційної умови, а як ключової гарантії реалізації права на соціальний захист. Для особи з інвалідністю недоступність приміщення, транспорту, інформації або комунікації фактично означає неможливість скористатися соціальною послугою. Для пенсіонера або людини похилого віку бар'єром може бути віддаленість установи, складність процедури, відсутність супроводу, цифрова нерівність або незрозумілість інформації. Для внутрішньо переміщеної особи – відсутність реєстрації в громаді, втрата документів або необізнаність щодо місцевої системи соціальної підтримки.

Саме тому доступність соціальних послуг в умовах особливого періоду повинна оцінюватися не за формальним критерієм наявності послуги у законодавстві чи в переліку послуг громади, а за фактичною можливістю конкретної особи отримати необхідну підтримку. Якщо особа має право на соціальну послугу, але через фізичні, інформаційні, територіальні, цифрові

чи процедурні бар'єри не може нею скористатися, принцип доступності не реалізується.

Важливе значення для забезпечення доступності має активне виявлення осіб і сімей, які перебувають у складних життєвих обставинах. В умовах особливого періоду не всі особи можуть самостійно звернутися по допомогу. Особи похилого віку, самотні пенсіонери, особи з інвалідністю, маломобільні особи, люди з тяжкими захворюваннями, особи, які перебувають у стані психологічної травми, можуть залишатися поза увагою системи соціальних послуг. Тому доступність має забезпечуватися не лише через прийом заяв, а й через проактивну діяльність уповноважених органів, соціальних менеджерів громади, мобільних бригад, надавачів соціальних послуг та інших суб'єктів.

Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання організації надання соціальних послуг» передбачає, що уповноважений орган громади інформує осіб і сім'ї про соціальні послуги, організовує виявлення осіб, які належать до вразливих груп населення або перебувають у складних життєвих обставинах, забезпечує ведення випадку та організовує надання базових соціальних послуг, зокрема екстрено кризово [9]. Такий підхід свідчить про перехід від пасивної моделі очікування звернення до активної моделі виявлення потреб і наближення соціальної послуги до отримувача.

Окрему роль у забезпеченні доступності відіграє соціальний менеджер громади. Він є тією ланкою, яка має забезпечити первинний контакт з особою або сім'єю, виявити випадок, оцінити потреби, організувати надання соціальних послуг, залучити необхідних фахівців і забезпечити ведення випадку. Особливо важливим є те, що під час воєнного або надзвичайного стану виявлення випадку може проводитися незалежно від адреси задекларованого чи зареєстрованого місця проживання або перебування особи чи сім'ї [9]. Це має принципове значення для внутрішньо переміщених осіб та інших громадян, які через війну втратили стабільне місце проживання.

Роль держави у забезпеченні доступності надання соціальних послуг є визначальною. Держава повинна не лише проголосувати право на соціальні послуги, а й створювати адміністративно-правові, фінансові, організаційні, кадрові, інформаційні та контрольні умови для його реалізації. Така роль проявляється у формуванні законодавства про соціальні послуги, визначенні державних стандартів, встановленні принципів і порядку надання послуг, фінансуванні системи, веденні Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг, здійсненні моніторингу якості та контролю за дотриманням прав отримувачів.

Державна політика у сфері доступності соціальних послуг має бути спрямована на створення мережі послуг, яка відповідає реальним потребам населення. Закон України «Про соціальні послуги» передбачає щорічне визначення потреб населення адміністративно-територіальної одиниці або територіальної громади у соціальних послугах шляхом збирання, узагальнення та аналізу інформації, зокрема з урахуванням статі, віку та місця проживання відповідних категорій осіб і сімей [5]. Отже, держава і громади мають планувати соціальні послуги не абстрактно, а на основі реальних даних про потреби населення.

Важливим напрямом державної ролі є забезпечення безбар'єрності. Йдеться про пристосування приміщень, транспорту, інформації, цифрових сервісів, процедур звернення та комунікації до потреб осіб з інвалідністю, осіб похилого віку, маломобільних осіб та інших вразливих категорій населення.

Законодавство про соціальний захист осіб з інвалідністю передбачає необхідність безперешкодного доступу до об'єктів фізичного оточення, транспорту, інформації та зв'язку, а також застосування розумного пристосування й універсального дизайну [6].

Крім того, держава має забезпечувати фінансову сталість системи соціальних послуг. Без належного фінансування принцип доступності залишатиметься декларативним. Доступність потребує достатньої кількості надавачів, соціальних працівників, соціальних менеджерів, мобільних бригад, транспортних послуг, послуг догляду вдома, денного догляду, підтриманого проживання, паліативного догляду, психологічної допомоги, перекладу жестовою мовою та інших послуг, які є особливо важливими для осіб з інвалідністю, пенсіонерів і маломобільних осіб.

В умовах особливого періоду держава також повинна забезпечувати екстрену доступність соціальних послуг. Соціальні послуги екстрено кризово мають надаватися у випадках загрози життю чи здоров'ю особи, а під час воєнного або надзвичайного стану можуть включати догляд вдома, стаціонарний догляд, денний догляд, підтримане проживання осіб похилого віку та осіб з інвалідністю, паліативний догляд, соціально-психологічну реабілітацію, натуральну допомогу, переклад жестовою мовою і транспортні послуги [9]. Це свідчить про те, що доступність у кризових умовах повинна мати невідкладний характер.

Отже, забезпечення доступності надання соціальних послуг в Україні в умовах особливого періоду є комплексним адміністративно-правовим завданням. Його зміст полягає у тому, щоб кожна особа або сім'я, яка перебуває у складних життєвих обставинах, мала реальну можливість отримати необхідну соціальну послугу незалежно від віку, стану здоров'я, інвалідності, місця проживання чи перебування, рівня доходу, цифрових навичок або інших обставин. У цьому контексті доступність є не лише принципом надання соціальних послуг, а й критерієм ефективності державної соціальної політики, спроможності територіальних громад і реальної дієвості системи соціального захисту населення.

Висновки. Отже, забезпечення доступності надання соціальних послуг в Україні в умовах особливого періоду є важливою передумовою реальної реалізації права особи на соціальний захист. Доступність соціальних послуг не може зводитися лише до їх нормативного закріплення або наявності відповідних установ, а має охоплювати територіальну, фізичну, інформаційну, процедурну, фінансову, цифрову, комунікаційну та безбар'єрну складові. Особливого значення це набуває в умовах зростання кількості осіб з інвалідністю, пенсіонерів, внутрішньо переміщених осіб, маломобільних осіб та інших соціально вразливих категорій населення, для яких будь-які бар'єри у доступі до соціальних послуг можуть фактично унеможливити отримання необхідної підтримки. У зв'язку з цим роль держави полягає не лише у проголошенні права на соціальні послуги, а й у створенні належних правових, організаційних, фінансових, кадрових, інформаційних і контрольних умов для їх своєчасного, безперешкодного, якісного та індивідуалізованого надання. Саме тому доступність соціальних послуг в умовах особливого періоду слід розглядати як один із ключових критеріїв ефективності державної соціальної політики, спроможності територіальних громад і дієвості всієї системи соціального захисту населення.

Література:

1. Соцька А. М. Забезпечення прав осіб з інвалідністю у контексті реалізації положень Конвенції ООН про права осіб з інвалідністю. *Актуальні проблеми навчання та виховання людей з особливими потребами*. 2024. № 3. С. 140–144. DOI: <https://doi.org/10.32782/rdu.2024.3.19>
2. Байда Л. Ю., Красюкова-Еннс О. В., Буров С. Ю., Азін В. О., Грибальський Я. В., Найда Ю. М. Інвалідність та суспільство : навчально-методичний посібник / за заг. ред. Л. Ю. Байди, О. В. Красюкової-Еннс. Київ : Представництво ООН в Україні, 2012. 216 с.
3. Красюкова-Еннс О. В., Байда Л. Ю., Азін В. О., Грибальський Я. В., Найда Ю. М. Безбар'єрність та доступність об'єктів соціальної інфраструктури для осіб з інвалідністю : методичні рекомендації. Київ : Національна Асамблея інвалідів України, 2011. 96 с.
4. Азін В. О., Байда Л. Ю., Грибальський Я. В., Красюкова-Еннс О. В., Найда Ю. М. Доступність та універсальний дизайн : навчально-методичний посібник. Київ : Національна Асамблея інвалідів України, 2013. 128 с.
5. Грибальський Я. В., Байда Л. Ю., Азін В. О., Красюкова-Еннс О. В. Доступність закладів соціальної сфери для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення : практичний посібник. Київ : Національна Асамблея інвалідів України, 2014. 120 с.
6. Про соціальні послуги : Закон України від 17 січня 2019 року № 2671-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 18. Ст. 73. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2671-19>
7. Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні : Закон України від 21 березня 1991 року № 875-XII. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1991. № 21. Ст. 252. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/875-12>
8. Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію : Закон України від 21 жовтня 1993 року № 3543-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 44. Ст. 416. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3543-12>
9. Деякі питання організації надання соціальних послуг : постанова Кабінету Міністрів України від 14 січня 2026 року № 64. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/64-2026-%D0%BF>

Kholodkov A. Accessibility of provision of social services in Ukraine in the conditions of a special period

Summary. The article examines ensuring the accessibility of the provision of social services in Ukraine in the conditions of a special period. It is determined that the accessibility of social services in such conditions is not limited to the formal possibility of a person to contact an authorized body, but covers territorial, physical, informational, digital, procedural, financial, communication and barrier-free accessibility of social support for individuals and families who are in difficult life circumstances.

It is substantiated that the special period exacerbates the problem of access to social services due to internal displacement of the population, loss of housing, documents, income, social ties, increased need for care, psychological support, temporary accommodation, rehabilitation, transport services and emergency crisis intervention.

The emphasis is on the fact that the accessibility of social services should be ensured regardless of the place of residence or stay of the recipient, taking into account the needs of children, persons with disabilities, the elderly, internally displaced persons, persons with limited mobility, victims of violence and other vulnerable categories. The importance of active identification of needs, case management, the activities of the community social manager, inter-subject interaction, the Register of providers and recipients of social services, emergency crisis provision of services, social ordering

and the involvement of non-state providers to expand access to social support is revealed.

It is determined that in the conditions of a special period, the accessibility of social services should be assessed not only by the presence of institutions or regulatory services, but also by the real ability of the system to timely identify a person or family, assess their needs, organize the necessary service, eliminate administrative, territorial, information and digital barriers and ensure continuity of support. It is concluded that

ensuring the availability of social services is one of the key conditions for effective public administration in the social sphere in the conditions of a special period.

Key words: social services, availability of social services, special period, martial law, difficult life circumstances, vulnerable categories of the population, internally displaced persons, emergency crisis provision of social services, community social manager, Register of providers and recipients of social services.

Стаття поширюється на умовах
ліцензії відкритого доступу
(CC BY 4.0)

Дата першого надходження статті до видання: 18.06.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 13.07.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 10.09.2026